

THE SUNDAY TIMES BESTSELERIS

CHRIS CARTER

STEBINTIS MIRTJ

PIRMA JIS TAVE PAGROBIA, TADA SUNAIKINA

Sąmonė Šonui Danielsui grįžo bangomis. Iš pradžių suplazdėjo sunkūs vokai, paskui pasigirdo desperatiškas žiopčiojimas. Oras, kurio tik vargais negalais pavyko įtraukti, buvo pridusęs, slogus, persmelktas nepažįstamų kvapų. Vyras nurijo kelis lašus, išspaustus seilių liaukų, bet gerklę išsyk ėmė taip mausti ir deginti, tarsi būtų susivertęs dubenį trintų aitriųjų pipirų, pagardintų stiklo šukėmis. Šonas susiraukė iš skausmo ir kelias sekundes sulaikė kvapą. Jo žvilgsnis, sutrikęs ir klaidžiojantis, instinktyviai nukrypo į kairę, tada į dešinę.

Nieko.

Šonas nematė nieko, išskyrus tamsą.

— Kas per velnias? — išspaudė žodžius perdžiūvusiomis lūpomis lyg apsimiegojęs.

Jautėsi pernelyg pavargęs, kad atplėštų akių vokus iki galo.
Vėl atsijungiau po dar vienu naktinių išgertuvių?

Ši mintis Šono nenustebino, o kaukolę pervėręs skausmas išties karūnavo visas gyvenimo pagirias.

— Hrr, — suniurnėjo vyras ir dar sykį giliai į plaučius įkvėpė sudvisusio oro.

Pamėgino vėl nuryti seiles, tačiau tik užsikosėjo. Nuo kosulio deginimas gerklėje susivienijo su galvos skausmu, kol galiausiai iš skausmo ėmė tvinkčioti veidas.

— Šūdas, — dar kartą mieguistai iškvėpęs sukuždėjo Šonas. — Ką, po galais, aš vakar gėriau... benzina?

Būtent tuomet suprato tįsąs ant nugaros ne ant paties patogiausio paviršiaus. Čia tikrai ne jo lova.

Kur aš, po galais? Virtuvėje ant grindų? — Ši mintis aplankė sulig dar vienu nuovargio persmelktu įkvėpimu. — *Turbūt geriau jau keltis. Net nežinau, kiek valandų.*

Tačiau Šonui pamėginus krustelėti, nieko neįvyko.

— Kas per šūdas?

Jis vėl pabandė pajudėti.

Visiškai nieko — kojų pirštai, pėdos, kojos, rankos, plaštakos, rankų pirštai, kaklas... niekas nekrustelėjo.

— Kas per velnias čia vyksta?

Tada Šonas išgirdo keistą garsą, sklindantį iš dešinės. Tarsi kažkas muistytųsi ant kėdės.

Jis iškart nukreipė akis į tą pusę, bet nieko nepamatė.

— Sveiki? Kas čia? — pamėgino šuktelėti, bet gerklė buvo pernelyg perdžiūvusi... balso stygos per daug nusilpusios, kad išspaustų ką nors garsiau už kuždesį. — Prašau, gal galite padėti? Neįstengiu pajudėti.

Atsakymo nesulaukė.

— Sveiki? — pamėgino dar sykį. — Ar čia kas nors yra?

Tyla.

Kas per velnias čia dedasi? Aš sapnuoju? Kodėl negaliu nė krustelėti?

Šonas užsimerkė kiek įmanydamas stipriau, paskui vėl atplėšė akis. Į sapną nepanašu. Viskas tebebuvo kaip buvę — tamsa, tvinkčiojantis galvos skausmas, gerklės deginimas, sudvisęs oras... Jis vis dar negalėjo pakrutėti. Ėmė grimzti į neviltį.

— Gerai. Jūs pabudote.

Šonas išgirdo gergždžiantį, monotonišką vyro balsą sau iš dešinės.

Jis iš visų jėgų stengėsi pasukti galvą ta kryptimi, tačiau kaklo raumenys paprasčiausiai nereagavo į pastangas. Tik akys persisuko į dešinę.

— Kas ten? — Žodžiai iš Šono lūpų nuskambėjo dusliai. — Gal galite man padėti? Tiksliai nežinau, kas nutiko, bet negaliu pajudėti.

— Taip. Žinau, — ramiai atsakė vyras ir nuspaudė šviesos jungiklį.

Keliskart blykstelėjusi elektros lemputė, pridengta masyviomis metalo grotelėmis, išsižiebė Šonui tiesiai virš galvos, nutvieksdama patalpą tokia ryškia šviesa, kad jam nudilgino tinklainę. Šonas ir vėl instinktyviai užsimerkė, tačiau pakaušiu rėmėsi į nežinia kokį nepatogų paviršių, ant kurio gulėjo, kaklo pajudinti negalėjo, tad neturėjo jokios galimybės išvengti akinančio spiginimo, nuo kurio gniaužė kvapą, lyg gavus smūgį į paširdžius. Nors ir užsimerkė, šviesa buvo tokia stipri, kad skverbėsi pro akių vokus iki regos nervo, prisidėdama prie ir taip nepakenčiamo galvos skausmo. Tą akimirką jam pasirodė, kad smegenys tuoj išsilydys.

— Ak, — suaimanavo Šonas, dejonė užstrigo galugerklyje. — Velniskai šviesu.

— Palaukit minutėlę, — ramiu tonu atsiliepė vyriškis. — Akys netrukus apsipras.

— Kas čia vyksta? — paklausė Šonas, jo balse pasigirdo nevilties gaida. — Kur aš? Kodėl negaliu pajudėti? Kas jūs?

— Jūs esate mano operacinėje, — atsakė vyras. — Gulite ant mano operacinio stalo.

— Operacinio stalo? — perklausė Šonas.

Jo vokai suplazdėjo ir trumpam prasivėrė, bet išsyk prisimerkė, nes šviesa buvo per ryški.

— Čia ligoninė? Ar pakliuvau į... — jo balsas užlūžo pagalvojus, kas už to galėtų slypėti, — ... avariją? O Dieve, kas nutiko? Prašau, pasakykit, kad nesu paralyžiuotas... prašau.

Vyras patylėjo, tarsi svarstydamas, ką atsakyti. Vietoj atsakymo nusprendė užduoti klausimą.

— Koks paskutinis dalykas, kurį prisimenate, pone Danielsai?

Šonas išgirdo, kaip vyras apėjo jį iš kitos pusės.

— Chm... — Jis bandė galvoti, bet galvos skausmas įkali-

no atmintį savotiškoje tvirtovėje. — Aš... Aš negaliu prisiminti. Taip skauda galvą, kad, atrodo, tuoj sprogs.

— Neskubėkite, — atsiliepė vyras. Jo balsas sklido Šonui iš kairės. — Jums buvo suleista raminamųjų. Galvos skausmas, išdžiūvusi gerklė, stingulys, sutrikusi atmintis — visa tai yra normalu.

Kaip tik tada Šonas išgirdo naują garsą, lyg būtų tarkštelėjęs metalas. Jis iškvėpė ir darsyk sumirksėjo: akys pagaliau apsiprato su šviesa tiek, kad galėjo jas pusiau pramerkti. Vos tik prasimerkęs, iškart pažvelgė į dešinę, paskui — į kairę, stengdamasis kuo daugiau įžiūrėti.

Šonas negalėjo pasukti kaklo ir pakeisti galvos padėties — pakaušis rėmėsi į operacinį stalą, — tad nieko ypatingo nepamatė.

Lubos buvo nudažytos baltai. Sienos išklijuotos plytelėmis, taip pat baltomis, — kiek Šonas regėjo, jos atrodė švarutėlės. Kvapai, kurių anksčiau neatpažino, dabar tapo aiškesni: valikliai, antiseptikai, dezinfekavimo priemonės... įprastas keistų kvapų mišinys, būdingas visoms ligoninėms.

— Em... — Šonas užsimerkė ir vėl pamėgino įtempti atmintį. Galvos skausmas pasirodė esąs dėmesio vertas priešininkas. — Negaliu susikaupti... ir velniškai skauda galvą. Gal galėčiau gauti vaistų nuo skausmo?

— Prasta mintis, — atsiliepė vyras. — Vaistai nuo skausmo nedera su raminamaisiais, kurių jums buvo suleista. Tiesiog pasistenkit, prašau.

Kaip manai, ką aš darau? — pamanė Šonas, žvilgčiodamas į kairę. — *Mintyse traukiu „Mambo Number 5“? Darau, ką galiu, bičiuli.* — Giliai įkvėpęs susigrūmė su galvos skausmu, ir mintyse pradėjo ryškėti kažkokios nuotrupos, tačiau tai tebuvo pavieniai vaizdiniai.

— Mano atmintis nepatikima kaip ant amfo sėdusi kek-

šė, — ištarė Šonas, vėl markstydamasis nuo ryškios šviesos. — Bet aš... lyg ir prisimenu, kad nuėjau į vietinį barą išlenkti kelių bokalų.

— O kur jis? — pasiteiravo vyras. — Pamenate baro pavadinimą? Pamenate, kur gyvenate?

Šonas minutėlę sudvejojo, jo atmintis strigo it senas variklis.

— Em... gyvenu pietiniame Los Andžele.

Pašnekovas laukė, bet Šonas daugiau nieko nepridūrė.

— Gal galėtumėte pasakyti konkrečiau? — neatlyžo vyras. — Prisimenate, kuriame pietinio Los Andželo rajone gyvenate?

Sekundėlės pauzė.

— Taip, — atsakė Šonas, kai mintys pagaliau ėmė aiškėti. — Gyvenu Lomitoje, ties Ešelmano aveniu ir 250-osios gatvės kampu.

— Labai gerai, pone Danielsai, — pagyrė vyras ir galiausiai prisiartinio prie Šono tiek, kad šis pirmąsyk jį išvystų.

Vyras stovėjo prie operacinio stalo, bet gulimoje padėtyje įkalintas Šonas, kuriam šviesa plieskė tiesiai į akis, negalėjo net nuspėti, kokio jis ūgio. Vyro plaukai, jei išvis jų turėjo, buvo sukišti po žalsvai mėlyna medicinine kepuraitė. Jo nosį, burną ir smakrą taip pat slėpė standartinė chirurginė kaukė. Šonas matė tik vyro akis — tamsias ir giliai įsodintas, pridengtas chirurginiais akiniais.

— Prisimenate dar ką nors?

Šonas dar šiek tiek panaršė atmintį.

— Em... regis, aš su kažkuo kalbėjau. Bet nepamenu su kuo.

— Bare?

— Taip, manau, kad taip.

— Gerai. Ar prisimenate dar ką nors?

Šonas stengėsi, tačiau jo atmintis buvo virtusi klampyne.

— Ne, nieko, — atsakė jis ašaromis paplūdusiomis aki-

mis. — Pasakykit, prašau, kas man nutiko? Kodėl aš čia? Kodėl negaliu pajudėti? Kodėl beveik nieko neprisimenu?

Vyras atsitraukė nuo operacinio stalo ir trumpam dingo iš Šono regėjimo lauko.

— Tai visiškai normalu, pone Danielsai. Nėra ko nerimauti. Jei visai atvirai, atmintis nelabai patikima, ar žinojote? Ypač prisiminimai, kurie užsifiksuoja iškart po traumuojančio įvykio. Jie išsikraipo, detalės išsimėto, o vėliau, kai bandome atkurti, kas nutiko, protas sudėlioja vaizdą, nė iš tolo neprimenantį originalo. Štai tada ir prasideda bėdos. Žmonės be galo pasikliauja tuo, ką tariamai atsimena, laiko tai autentiška įvykių versija. Tačiau ji retai teisinga. Jei atmintyje žioji spragos, mūsų smegenys pasistengia nuspėti, kas įvyko, ir užpildo spragas taip, kaip joms atrodo geriausia. Svarbias smulkmenas, kurių žmogus negali atsiminti, sukuria vaizduotė. Ar suprantate, kiek bėdų tai gali sukelti?

Šonas šito nežinojo.

— Pernelyg daug žmonių atsiminimus laiko faktais, — tęsė vyras, — tačiau taip toli gražu nėra. Prisiminimai — tai įvykių suvokimas, o ne pati tikrovė.

— Tai... — Šonas sudvejojo, apatinius jo vokus sėmė ašaros. — Sakote, kad galiu taip ir neprisiminti, kas man nutiko?

— Ne, jokių būdu. Tiek galiu jums papasakoti. Nuėjote išgerti į savo rajono barą, pone Danielsai, o begerdamas įklimpo te į bėdą.

Šonas dar sykį išgirdo garsą, primenantį metalo žvangesį. Netriukšmingą, tarsi instrumentai būtų dedami ant metalinio padėklo.

— Į bėdą? — pasiteiravo. Jo tonas buvo persmelktas dvejo-
nių ir nerimo. — Kaip suprasti? Į kokią bėdą? — Veidu nusirito
ašara.

Vyras sugrįžo į Šono akiratį. Šįkart jis atsitempė ir vežimėlį su instrumentais.

— Bare jūs su kai kuo plepėjote, pone Danielsai, — atsakė. — Ir tas žmogus buvo gyva bėda.

— Ką? — paklausė Šonas, tebesimarkstydamas nuo negailestingos šviesos, iš paskutiniųjų stengdamasis ką nors prisiminti.

Ar jis įsivėlė į muštynes? Jį padūrė ar... pašovė? Ar tas, su kuriuo kalbėjosi bare, kažkaip pažeidė jam stuburą? Ar todėl negali pajudėti? Ar tai bando pasakyti gydytojas?

Tarp visų tų klausimų iškilo vienas, neduodantis Šonui ramybės. Jis pamėgino sutelkti dėmesį į vyro veidą.

— Nesuprantu. Iš kur žinote, kad žmogus, su kuriuo kalbėjaisi bare, buvo gyva bėda?

Vyras sukrizeno ir kelias sekundes patylėjo, augindamas įtampą.

— Nes tas žmogus buvau aš.

Šonas susiraukė.

— Ką?

Vyras kažką paėmė nuo vežimėlio su instrumentais, stovinčio jam iš dešinės.

— Turiu tau klausimą... *Šonai*.

Akivaizdu, kad vyras pasirinko kreiptis į Šoną vardu tyčia. Nuo vežimėlio su instrumentais jis paėmė mažą plaktuką ir objektą, primenantį nedidelį kaltą, tik buku, o ne smailiu galu.

— Kaip manai, ar kaulams laužyti tiks toks kaltas, ar reiktų rinktis ką nors sunkesnio... gal aštresnio? — pasiteiravo.

— *Ką?* — Šono žvilgsnis sekunde peršoko prie plaktuko su kalnu, tada įsmigo vyrui į veidą.

— Nenoriu pažeisti odos, — paaiškino vyras. — Noriu įskelti kaulą, bet nenoriu įpjauti odos ar audinių. — Jis trūktelėjo pečiais. — Mėlynės ir sumušimai, žinoma, nieko tokio. Sunku sulaužyti kaulą be jokio pažeidimo, ar ne?

Šonui sudrebėjo širdis.

— Aš... aš nesuprantu.

— O, atsiprašau. — Vyras padėjo plaktuką ir kaltelį ant padėklo. — Leisk paaiškinti. Vakar bare šio to įpyliau į tavo gėrimą.

Šįkart Šonas paprasčiausiai prisimerkęs stebeilijo į vyrą, bandydamas suvokti, juokauja šis ar ne.

— Maždaug penkiolika minučių po vienuoliktos vakaro, — tęsė vyras, — pasakei man, kad tau laikas eiti. Pasisiūliau nupirkti mums dar po stiklėlį, na, prieš kelionę. Žinojau, kad neatsisakysi dar vienos viskio taurės, todėl, kai nuėjai nusičiurkšti, įpyliau į tavo gėrimą vaistų.

— Ar tai... pokštas?

Vyras mostelėjo į patalpą, kurioje jie buvo.

— Akivaizdu, kad ne.

Šonas sumirksėjo, veidu nusirito dar viena ašara.

— Ne sykį esu „pagardinęs“ gėrimą, — tęsė vyras. — Galiu pasakyti, kad puikiai išstobulinau techniką ir išmokau atitaikyti laiką. Vaistai pradėjo veikti, kai išgėrėme viskį ir išėjome iš baro. Sąmonės netekai mums prisiartinus prie tavo mašinos. Jokių liudininkų. Įsodinti tave į vidų buvo juokų darbas.

— Aš... aš nesuprantu. — Šono balse aiškiai girdėjosi baimė. — Kodėl? Kodėl taip elgiatės?

— Atsakyti trumpai? — atsiliepė vyras. — Nes ruošiuosi tave nuskriausti, Šonai. Labai. — Jo tonas nebuvo žaismingas.

Šonas stengėsi pajudėti, tačiau nereagavo nė vienas kūno raumuo.

— Tuo tavo padėtis ir nuostabi, Šonai, — aiškino vyras. — Nesvarbu, ką tau darysiu — skaldysiu kaulus, nuplėšiu nagus nuo kojų pirštų, sutraiškysiu sėklidę ar dar ką nors... tu nieko nejusi. — Jis tyčia trumpam nutilo. — Kol kas... Bet tau suleista nervų-raumenų sinapsės blokuojanti medžiaga, paralyžiavusi tave nuo kaklo žemyn, nustos veikti... — vyras žvilgtelėjo į laikrodį, — maždaug po valandos ir penkiolikos minučių. O tada

užplūs skausmas... iš pradžių nestiprus, nes nervų sistema po truputį pradės atsigauti. Greičiausiai ims mausti raumenis, ilgainiui maudimas sustiprės iki spazmų. Galop atrods, kad kažkas išplėšė tavo sąnarius ir vietoj jų pribėrė stiklo šukių.

Šonas nenuleido siaubo kupino žvilgsnio nuo vyro, kuris ir vėl atsistojo prie operacinio stalo.

— Toliau... — kalbantysis aiškiai dar nebaigė, — į skrandį plūstelės tulžis, ir tu apsisivemsi. Nieko čia nepadarysi, bet jausiesi taip, tarsi stemplė būtų daužoma degančiu kumščiu, svilinama ir draskoma, kraujas varvės į galugerkį, todėl imsi springti ir atrods, lyg skęstum. Kuo labiau atsistatys nervų sistema, tuo daugiau skausmo signalų siųs į smegenis... kuo daugiau smegenys gaus signalų, tuo daugiau vems, nes skausmas bus nepakeliamas, aš tuo pasirūpinsiu. Tačiau tavo atveju pataupiau šaunią staigmeną didžiajam finalui.

Šonui pasirodė, kad oras tapo troškesnis, sunkiau įkvepiamas.

Vyras ir vėl pasiėmė plaktuką ir kaltelį nuo vežimėlio su instrumentais. Nors jo nosį ir burną dengė chirurginė kaukė, Šonas suprato, kad jis šypsosi.

— Neabejoju, jau supratai, kad iš tiesų atsidūrei ne ligoninėje, — ištarė vyras. — Aš nesu tikras daktaras, bet pasistengsiu. — Jis pasisuko ir pažvelgė į popieriaus lapą ant vežimėlio su instrumentais. — Gerai, pradėkime?

— Prašau... — meldė Šonas nuo ašarų lūžinėjančiu balsu. — Kad ir ką ketini daryti, prašau, nedaryk to. Nesu turtin gas, bet gali pasiimti viską, ką turiu. Prašau, nedaryk to. Prašau... tiesiog paleisk mane.

— Ššššš, — iškvėpė vyras, ištiesė kaltelį virš dešinės Šono šlaunies ir aukštai iškėlė plaktuką. — Neužsimerk. — Jis linktelėjo. — Žiū, kas bus.

Po trisdešimt dviejų dienų

Los Andželo policijos Ypač žiaurių nusikaltimų padalinys buvo įsikūręs pačiame Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus aukšto gale, penktame garsiojo Policijos administracijos biuro, esančio Los Andželo centre, aukšte. Nors ir vadinosi „padaliniu“, jame dirbo tik tu detektyvai: Robertas Hanteris, padalinio vadovas, ir jo partneris Karlosas Garsija. Jie abu jau ruošėsi palikti kabinetą, kai tarpduryje išdygo Barbara Bleik, skyriaus kapitonė.

— Kažkur išeinate? — pasiteiravo ji.

Ilgus juodus it smala plaukus viršininkė buvo susukusi į elegantišką kuodą, persmeigusi pora metalinių lazdelių, kad neišsileistų. Barbara Bleik vilkėjo baltą šilkinę palaidinę, sukištą į tamsiai mėlyną siaurėjantį sijoną. Juodų blizgančių žemakulnių batelių galiukai buvo papuošti sidabrinėmis detalėmis.

— Kaip tik ketinome traukti pietų, — atsakė Garsija ir instinktyviai dirstelėjo į laikrodį. Penkiolika po antros popiet. — O ką, kapitone? Kas nutiko? — paklausė jis, pastebėjęs Bleik atsi-
neštą geltoną aplanką.

Paprastai tyrimai, skirti Ypač žiaurių nusikaltimų padaliniui, būdavo juoduose arba tamsiai pilkuose aplankuose.

— Norėjau, kad greitai užmestumėte akį į vieną tokį dalyką, — atsakė kapitonė, įėjo į kabinetą ir uždarė duris sau už nugaros.

— Mielai, — sutiko Hanteris ir atsistojo nuo kėdės, pasitikdamas vadovę. — Kas tai?

— Skrodimo ataskaita, — paaiškino Bleik ir padavė detektyvams po kopiją.

— Su kuria byla ji susijusi? — pasiteiravo Hanteris.

— Šiuo metu su avarija, — atsakė kapitonė.

Hanteris su Garsija susiraukė žvilgtelėjo į viršininkę.

— Maždaug prieš keturiasdešimt penkias minutes man paskambino daktarė Houv. Ji kaip tik užbaigė Šono Danielso, keturiasdešimt šešerių metų Lomitos gyventojų, skrodimą. Jo lavonas surastas šalia Hjusio Ežero kelio Siera Pelonos kalnuose: vyras buvo partrenktas, vairuotojas pabėgo, — paaiškino kapitonė Bleik.

— Avarija ir pabėgimas iš įvykio vietos? — paklausė Garsija ir atsivertė ataskaitą.

Hanteris padarė tą patį.

— *Tariama* avarija, — pabrėžė Bleik ir linktelėjo į aplankus detektyvų rankose. — Tiesiog užmeskite akį ir pasakykite, ką galvojate.

— Na, — Garsija prabilo nė nepradėjęs skaityti informacijos, — jei Los Andželo apygardos vyriausioji patologė paskambino Los Andželo policijos Apiplėšimų ir žmogžudysčių skyriaus kapitonei dėl *tariamų* avarijos ir pabėgimo iš įvykio vietos, akivaizdu, kad per skrodimą jai kilo abejonių.

Bleik pakėlė rankas lyg pasiduodama.

— Kaip ir sakiau, pažiūrėkite ir pasakykite, ką galvojate.

Ji atitraukė kėdę priešais Hanterio stalą ir atsisėdo.

Garsija išplėtė akis.

— Ką, dabar?

Tyla.

— Bet pietūs...

Kapitonė patogiau įsitaisė ant kėdės, užsimetė koją ant kojos, ramiai pasidėjo rankas ant kelių ir nutvilkę Garsiją piktu žvilgsniu.

— ... gali palaukti, — užbaigė sakinį jis ir atsišliejo į stalo kraštą. Detektyvo balse nebuvo girdėti nė menkausio entuziazmo.

Hanteris jau buvo pradėjęs skaityti dokumentus, pirmasis jų — Los Andželo policijos Slėnio eismo skyriaus parengta ataskaita apie įvykį.

Prieš keturias dienas, paryčiais, lavoną surado Markas Stamfordas su sūnumi Džulijanu, važiuavę Hjusto Ežero keliu į savo mėgstamą žvejybos vietą prie Kastejako ežero. Maždaug dešimt minučių po penktos ryto, už šimto keturiasdešimties metrų nuo įėjimo į bendruomenės bažnyčią judant šiaurės kryptimi, tėvas su sūnumi pastebėjo šalikelėje tįsantį lavoną, nepanašų į gaišeną. Sunerimęs ponas Stamfordas sustabdė mašiną ir nuėjo patikrinti, tada ir surado vyro kūną be gyvybės ženklų, kuris atrodė lyg pervažiuotas automobiliu. Paskui ponas Stamfordas paskambino pagalbos telefonu 911.

Los Andželo apygardos Šerifo departamento pareigūnai pirmieji atvyko į įvykio vietą, neilgai trukus prisistatė ir greitosios pagalbos automobilis bei detektyvas Viljamas Šarpas iš Los Andželo policijos Slėnio eismo skyriaus.

Hanteris pervertė ataskaitos lapą ir peržiūrėjo įvykio vietos nuotraukas. Jų iš viso buvo dvidešimt šešios. Pirmose aštuoniose mirusysis užfiksuotas visu ūgiu įvairiais rakursais. Dvylikoje detaliai, iš arti nufotografuoti jo patirti sužalojimai. Atviras dešinio riešo lūžis, atviras dešinio šlaunikaulio lūžis — kaulas net kyšojo, praplėšęs juodas aukos kelnes. Kairysis vyro petys ir raktikaulis aiškiai buvo išnarinti ir lūžę, velionio veidas, galva, rankos, kojos bei plastakos žaizdoti, vietomis oda visiškai nudrėksta.

Paskutiniuose šešiuose kadruose nufotografuotas kelias, didžiausią dėmesį skiriant padangų stabdymo žymėms, aiškiai regimoms ant asfalto. Žymės buvo keturios, visos labai ryškios. Šios žymės bei tarpas tarp priekinių ir galinių padangų paliktų pėdsakų liudijo, kad Šoną Danielsą beveik neabejotinai partrenkė keturiais ratais varomas pikapas. Vienoje iš nuotraukų

užfiksuoti stabdymo žymių matmenys: priekinių ratų žymės maždaug keturiolikos metrų ilgio, o galinių — vos penkiais centimetrais trumpesnės.

Pasak detektyvo Šarpo, kūno padėtis ir nuotolis nuo stabdymo žymių derėjo su avarijos versija — auką partrenkė automobilis, važiuavęs maždaug 60–80 kilometrų per valandą greičiu. Panašu, kad stabdžiai buvo nuspausti likus vos sekundės daliai iki tragiško susidūrimo, o tai reiškė, jog vairuotojas gerokai per vėlai pastebėjo pėsčiąjį. Nuo smūgio auka perlėkė variklio dangtį, trenkėsi į mašinos stiklą, nuskriejo į dešinę ir tęškėsi į kelią.

— Pirmiausia man kyla klausimas, ką auka veikė kalnuose tokį ankstyvą rytą, — ištarė Garsija, vartydamas dokumentus.

— Gal žvejojo? — spėjo kapitonė Bleik. — Išsiruošė į žygį?

— Taip atrodytų, ar ne? — pritarė detektyvas. — Bet nėra paminėta ar nufotografuota jokių daiktų, rastų šalia kelio — nei kuprinės, nei krepšio, nei dėžių, nei meškerių... nieko. — Jis gūžtelėjo. — Taip, netoli ten, kur buvo aptiktas kūnas, esama iškylų zonų, nemažai žvejybos vietų. Tačiau net jei velionis būtų išsiruošęs į žygį, žvejoti ar smagiai paiškylauti tamsoje, kodėl jisėjo keliu iki pat viršaus? Turiu galvoje, iškylų zonos ir žvejybos vietos išsidėsčiusios gerokai atokiau nuo Hjusos Ežero kelio.

— Geras klausimas, — sutiko kapitonė.

— Jo universalas aptiktas šunkelyje, ne per toliausiai nuo ten, kur buvo rastas kūnas, — Hanteris perskaitė ataskaitoje. — Čia nieko nerašo apie iškylų pintinę, krepšį, kuprinę, meškere... apie jokus daiktus.

— Jo mobilusis surastas? — pasiteiravo Garsija.

Hanteris minutėlę vartė dokumentus.

— Jis niekur nepaminėtas, todėl greičiausiai ne.

— Tai kokia galima versija? — paklausė Garsija. — Jis užvažiuoja į kalną, pastato mašiną, išeina pasivaikščioti, tada

jį partrenkia pikapas ir vairuotojas nė nestabtelėjęs pabėga iš įvykio vietos?

Pakėlęs antakius jis pažvelgė į Bleik.

— Savižudybė? — spėjo viršininkė, bet jos balsas nuskambėjo neužtikrintai.

— Ne. — Garsija papurtė galvą, tą patį padarė ir Hanteris. — Jis gyveno Lomitoje, kapitone. Jei būtų susiruošęs nusižudyti palįsdamas po mašina, kam būtų reikėję tiek važiuoti iki ramaus kelio Siera Pelonos kalnuose, kai iškart už durų — nuolat užsikimšęs Ramiojo Vandenyno Pakrantės greitkelis? Jis nenusižudė, o jei ir nusižudė, aiškiai to neplanavo.

Bleik pritariamai linktelėjo.

— Tik norėjau, kad apsvarstytume visas įmanomas galimybes...

— Prieš užsimindami apie žmogžudystę, — pratęsė Hanteris, nujausdamas, kur ji lenkia.

Viršininkė kryptelėjo galvą į kairę ir kilstelėjusi tobulai padažytus antakius pažvelgė į detektyvus.

— Skaitykite toliau.

Hanteris su Garsija atsivertė skrodimo išvadas. Jose daktarė Houv patvirtino, kad dauguma mirusiojo sužalojimų, ypač atviri dešinio riešo ir dešinės blauzdos lūžiai, atitinka traumas, patiriamas greitai važiuojančiam automobiliui partrenkus pėsčiąjį.

Hanteris akimirką stabtelėjo ir skubiai atsivertė visu ūgiu nufotografuoto lavono nuotraukas. Viename kadre velionis buvo užfiksuotas iš toliau, matėsi jo kūnas ir visos keturios padangų žymės. Kažkas šiame atvaizde privertė smegenis suktis greičiau, tačiau mintis greitai pertraukė Garsija, peršokęs prie paskutinio išvadų puslapio pažiūrėti mirties priežasties.

— Ką? Ar čia nėra klaidos?

Detektyvo žvilgsnis įsmigo į kapitonę Bleik.

— Kalbi apie mirties priežastį?

Garsija linktelėjo.

— Daktarė Houv buvo šimtu procentų įsitikinusi, — patvirtino kapitonė.

Hanteris atsivertė paskutinį puslapį ir stabtelėjo.

— *Hipotermija?* — Šis žodis iš jo lūpų išsprūdo persmelktas abejonės. — Sakote, kad tas vyrukas mirtinai sušalo?

— Sakau ne aš, — atsiliepė Bleik. — Taip tvirtina išvados.

— Kalifornijoje? — paklausė Garsija. — Birželį? Lauke dvidešimt trys laipsniai šilumos.

Kapitonė pastebėjo, kad Hanterio akys nušvito. Jis pažvelgė į partnerį.

Garsija gerai suprato, ką reiškia toks žvilgsnis. Jis gūžtelėjo pečiais.

— Pats žinai, negaliu atsispirti paslaptims.

Netarusi nė žodžio, kapitonė Bleik atsistojo ir išėjo iš Ypač žiaurių nusikaltimų padalinio kabineto.

Aplankų su dokumentais ji nesusirinko.

3

Vos kapitonė Bleik paliko kabinetą, Hanteris paskambino Los Andželo apygardos vyriausiajai patologei, daktarei Kero-lainai Houv. Ji kaip tik buvo bepradedanti naują skrodimą ir pasakė galėsianti pasikalbėti po valandos, todėl iškart po pietų Hanteris su Garsija nuvažiavo į Koronerio departamentą Šiauriniame Misijos kelyje.

Užkopę puošniais laiptais, vedančiais link įėjimo į seną ligoninę, paverstą morgu, detektyvai įžengė į vestibulį ir nuėjo prie registratūros stalo. Administratorė, malonaus veido šeštą dešimtį įpusėjusi afroamerikietė, pasitiko juos puikiai ištobulinta pagarbia šypsena.